

4. szám.
Sept. 22-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal:** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

EGY BOMLOTT FALI ÓRÁRÓL.

Valami keréknek el kellett tán törni
Abba' a furfangos régi óraműbe,
Mit *világnak* hínak; hiszen úgy kezd járni,
Mintha tengelyéből mind ki volna dőlve;
Nem tart rendes időt; *út*, mikor nem várják,
Egy-egy óra alatt egy századot siet,
Csúffá teszi a szép időkiszámítást,
S jámbor alvó embert álmából feljleszt.

Pedig hiszen olyan jól meg volt csinálva.
Egyik kerék foga a másikba szolgált,
Percz-inga, — vexáló, — parancsra ütő gép,
Még a bölcs kakukk is értette a dolgát.
Mind jól összetartá őket egy közös láncz,
S inditák mozgásra ráakasztott terhek.
A kakukk kakukkolt, a verkli zenézett
S azt a nótát fújta, a mit belé vertek.

S ni, mit csinál mostan az ármányos gépe!
Hogyan neki lódult, hogy üt nyakrafőre!
Mentül jobban siet az ember gátolni,
Ez még annál jobban igyekszik előre.
Hiába viszik a mutatóját hátra:
Az még éjfél mutat, s az óra hajnalt üt,
A kakukk megnémult s a megbódult verkli
Azt a nótát kezdi: „hej nem az a nap süt?”

Valjon mi érhetne? Mi tágult meg benne?
Tán a láncz szakadt el? vagy a rugó feszül?
Tán a kerekei koptatták el egymást,
Vagy tán a pondus az, mi nagyon nehezül?
Mi kellene neki, hogy rendesen járjon:
Talán gyöngébb rugó, vagy erősebb póráz?
Vagy tán az a baja, hogy nagyon is kenték?...
— Én bizony nem tudom; nem vagyok én órás!

K—s M—n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

DUMAS SÁNDOR PAPA UTINAPLÓJA MAGYARORSZÁGRÓL.

(Folytatás).

Az olvasó tájékozása végett szeretek egy kis népismertetést bocsátani előre :

A cigánynemzet *Liszt Ferencz barátom* adatai szerint, egyenesen *Indiából* származik, tanúság rá több magyarországi helység; mely India nevet visel. (Igenis *Kiszindia* és *Silindia*. Szerk.) Ott az angolok uralmával nem lévén megelégedve, emigráltak, *Nena Sahib barátom* által vizált útlevelekkel, *Abdul Medzsíd barátom* országán keresztül Magyarországra törtek, s annak egy részét elfoglalták s az egész magyar népet „*adófizetőjükké*“ tették.

Elosztatnak a cigányok három különvált *kasztra*, vagyis nemzetségre. Az első az *Yreauk*, a második a *sinaissek*, a harmadik a *mouguichok* nemzetsége. Ez mind a három tősgyökeres keletindiai cigányfaj.

Az *yreauk* kasztja nagyon harczias osztály; ezek minden félévben, minden évnegyedben, sőt némelyek évharmadonkint, összebeszélnek, tatárjárást indítanak az országban, a gazdag farmereket, kiket itt saját cigányidioma szerint *Eleufisetu*“-knek neveznek, megtámadják, lánczra fűzik, s a míg meg nem váltják magukat bizonyos somma pénzen, ki nem adják. Azonkívül is nem elégesznek meg vele, hogy a másik két gyöngébb és fégyverviselésre nem szoktatott osztályt terrorisálják, egymás között is szüntelen hadat viselnek; s kegyetlen razziáikban rendszeren egymásnak „*újon született csecsemőin*“ töltik boszújokat. Egymás „*Eleufisetu*“-it elrabolni pedig épen nem tartatik véteknek.

Ez a vérengző osztály épen akkor, hogy itt jártam, viselt kegyetlen vallásháborút, azon kérdés felett, hogy valjon azok jutnak e mennyországba, a kik egyszerű „*e*“ vel, vagy a kik „*cz*“ vel imádkoznak, a harcz még maig sincs eldöntve, mert az elsőbbség vezérei, *Heuldi fouter* és *Pechti Hirneunuque* még mindig nem akarják magukat megadni, s makacsan ragaszkodnak a haeresishez.

Sokkal jámborabb nép a *sinaissek* osztálya, mely annyira példás barátságban él egymással, hogy még abban sem igen tesz különbséget, hogy melyik asszony kinek a felesége? A férfiak nevezetesen arról, hogy soha bort nem isznak, és politikáról nem beszélnek. Egyébiránt ők egye-

dül azon boldogok ebben az országban, kiknek *szereződéseikben* van a „*szabadság*.“ Vannak közöttök olyanok, a kik egy helyben laknak, vannak ismét, a kik *nomád* életet élnek, egy egy helyen megtelepednek, s mikor kiapadnak a vizek, vagy a fü le van legeltetve, ismét odább mennek. Ezek alkalmasint keresztyének, még pedig, minthogy rendszeren mindegyiknek két három neve van, úgy hiszem, hogy *anabaptisták*. Velük született takarékoságuknál fogva többnyire mind enormiter meggazdagodnak; hátrahagyott kincseiket a státus öröklí.

Harmadik osztály végre a *mouguichoké*, ezek azok, a kiktől *Liszt Ferencz barátom* par excellence megírta, hogy ők *fournirozzák* a magyarok számára a nótákat, a mi ezekre nézve épen oly fogyasztási cikk, mint másutt a dohány. (Megjegyzendő, hogy a magyarok nem dohányoznak, hanem e helyett valami bódító növényt füstölnek, a mi *Linné* botanikájában „*Datura trafikiána*“ név alatt ismeretes).

Ez a dalcsinálás pedig nagyon eredeti módon megy végbe. Van egy nagy universitas, a melyben a cigányfiatalság a zene ismeretére oktattatik. Mielőtt valamely hangszerhez szabad volna nyúlni a cigánytanoncznak, elébb alaposan ki kell neki tanulni a hangjegyezést, a generalbasst, az ütenyant, a római és görög scálát, a hangidőmértéktant; a hangöszsztant, a hangszíntant, az instrumentáció mesterségét, a transpositiót, a partitურakészítést; a klavierstimmet, etc. s csak miután mindezekből érettségi vizsgát tett le az illető Schuldirektorok előtt, akkor adják kezébe a violont, a mit cigánnyelven úgy híznak, hogy „*beugheueghedeu*.“

Mikor azután a magyaroknál valami faluban szükségét érzik annak, hogy jó volna már valamit danolni, akkor *deputatiót* küldenek az illető *Comitatsvorstandhoz*, hogy szeretnének danolni, ez azt válaszolja nekik, hogy *adják ezt írásban* 65 krajczáros stemplis papiroson; e folyamodás a *consulatus utján* átküldetik a cigány *nemzeti irodához*; onnan sub littera ^{hic} _{hoc} expediáltatik az *ének és zeneegyetemi dékánsághoz*; az összehívja a *professorum collegiumot*, s miután a folyamodók papirjai rendben találtattak, *concursum* hirdettetik titkos pályázatra; félesztendő mulva a kineve-

zett bírálók a versenytársak közül azt, a melyik legjobban tud „gyantázni“ legjobbnak declarálják; a győztes pályamű *exclusivum privilegiumot* kap, s így kerül a magyarok birtokába, kik azután verset iratnak hozzá, és örülnek, hogy megvan, s azt azután éneklik, ha a *censura* helyesnek találja. Így képzelte azt Liszt Ferencz barátom is, s én nagyon örülök rajta, hogy ezt a tapasztalatban is így találtam.

A cigány nép különben nagyon vallásos nemzet, a mi kitűnik abból, hogy minden ügyét a **primás** fennhatósága alá szokta bocsátani. A disznóhúst egyáltalában meg nem eszik. Hiszen tudjuk, hogy a legközelebb indusláadás is a disznózsíros töltények iránti ellenszenv miatt ütött ki, ez is bizonyítja L. F. barátom állítását a cigányok indus eredetére nézve.

A cigányok fővárosának valódi classicus ó-latin hangzású neve van: *Satureia* (talán „Sátor alja?“ fordító). Már messziről feltűnik magas tornyairol; a cigányépítészet valóban meglepő, igaza van Liszt Ferencz barátomnak, hogy ők indus eredetűek, mert architecturájuk is ugyan az, a mi az indusoké. Azok a tömör ivék, azok a szilárd talapzatok, azok az egymás fölé rakott kettős oszlopsorok, azok a merész kúpfődek, a miket a delhii fejedelmi palotán bámulunk. Ilyen palotája itt minden előkelőbb nemesnek van, a mit ők saját nyelven úgy híznak, hogy „*poutri*“ (ez is indus szó: „*brahma-poutra*“).

A cigány fejedelem főresidentiáját úgy híják, hogy „*comleau*.“ Itt tartatnak a nevezetesebb tanácskozmányok az ország ügyei felett; gyakorta látni innen estenkint az indus törzsfőnököket, egymást kölcsönösen támogatva, gondterhelte fővel kijönni. Mi történhetik odabenn? azt senki sem sejtethi, mert idegeneknek tilos a bemenet.

No de én már nem vagyok idegen; minden cigánygyerek ismer, különösen az yreauk osztályából valók; (ugyan van-e egy közöttük, a ki legalább egy gombot ne lopott volna tőlem?)

A mint megpillantottak, rögtön vállaikra emeltek, kivilágították a várost, úgy vittek a „*comleau*“ba, fejedelmük elé, a kinek francziasan hangzó neve azt jelenti, hogy „*magasban jár*.“

Összelelkeztünk, megcsókoltuk egymást.

„*Magasban járó*“ barátom, valóságos „napkeleti“ fejedelem. Alattvalóitól föltétlen hódolatot és adófizetést követel; gazdagsága megmérhetetlen, övé az „*aranybányák*“ és „*kelet gyöngyei*.“ Átaljában ez a nemzet igen gazdag, mert aranyat mos, aranybort iszik, sőt azt mondják, hogy van egy az yreauk között, a kinek „mindene“ *arany*.

Azonban hagyjunk már a jövő számra is valamit, különben nem húzom ki a szerződött huszonnégy hasábot; pedig annak ki kell telni, ha sír is a publicum.

(Tehát még folytatása következik.)

No ugyan lefözte.

X. tanár felelni szólítja ki a magyarozott studiumból K. tanítványát, s miután nagy szurkolás között leült a székre, — melyen a diákok felelni szoktak, — kérdé:

— Mondja meg nekem ön, miből adnak a papoknak dézmát?

A tanuló gondolkodik, haboz, végre felel:

— A papoknak adnak dézmát a . . . a . . . borból.

— No persze, önnek az a legelső, — nem a buza — monda egykedvűen a tanár.

T—vel ugy-e?

Javában magyarozott már **. tanár, (ki épen nem szerette, ha tanítványa tanóra közben jelent meg az iskolába), s jön nagy sebtibe egy, a tanóráról elkésett tanítvány a terembe, kezében papír és kalamáris.

— Hát ön hol késett? — kérdé komolysággal a tanár.

— **Irtam** tekin. professor úr, **irtam!** — lón a felelet.

— **T**—vel ugy-e? — mondá rá rögtön a tanár.

— Igenis, igenis. — felele a zavarba jött diák.

— Azt tudtam, — fejezé be a dialogot röviden a tanár.

Úr lettem volna.

Öszödi, rektor korában megverte a curátort, mert a lélekbuzát hamis mértékkel mérte be neki. A tractuális gyűlésen kicsapással fenyegették. Ha kicsapnak — úgy mond legalább úr leszek. Azonban a vizsgálatokból kiderülvén ártatlansága, nem hogy kicsapták volna, de jobb helyre tették. Mind a mellett az esperes négy szem közt dorgálgatta; szemére hányván, különösen a gyűlés előtti magaviseletét.

— Ugyan már micsoda úr lettél volna, ha kicsaptak volna.

— Hát **pandúr** lettem volna h. t. uram.

K O R R A J Z O K.

A kisértet. X.

A pesti Dunaparton több este rejtélyes kisértetet láttak feltűnni a levegőben, mely a gyöngébb szívűeket rémülettel tölté el.

Milyen volt annak a kisértetnek az alakja?

Jól megmagyarázta.

Több évtizeddel ezelőtt egy bizonyos háború után a ragály nagyon elhatalmazott országunkban is, hogy e nyavalya terjedésének gátot vethessenek némileg, orvosok rendeltettek, kik a szenvedő betegeket gyógyítsák, ugyanekkor S—y megyében Sz. faluban látogatta szorgalmasan a betegeket T. orvos is, ki nem igen volt birtokában a magyar nyelvnek, s a többek közt oly polgár udvarába ment, kinek cselédei a mezőn levén, csupán egy 11—12 éves leányt hagytak honn.— Az orvos és leány ily párbeszédbe eredtek :

- Van-e maródi? — kérdi az orvos a leánytól.
 - Nincsen uram, megették reggel a gyermekek!
 - Hát fekszi — fekszi?
 - Az sincs uram, mert megették a tepsziből is.
- Az orvos látta, hogy semmikép se tud a lány feletén elmenni, próbára még egy kérdést intéz hozzá :
- Van-e oi — oi — oi?

XI.

Milyen érdekesek most a lapok!

Ujabbkori időkben a hírlapok oly kapósak, hogy egyszerre *innen is, túl is* olvassák őket.

- Nincs uram! a mezőre hajtottuk ki kora reggel.
- Tuffer flucht szekkerment.
- Hasonlókép kívánok én is édes uram.

Jubileum.

- Be sok koci meg úr ment az öreg tisztelendő úrhoz; mit akarhatnak azok ott?
- Azt mondják, jubileumot tartanak.
- Hát a meg már megint miféle história?
- Az édes öcsém, — folytatá Fejes Péter uram, — csak annyiból megyen ki, hogy az urak az öreg úr egészségeért áldomást isznak, azután a sok pohár köszöngetés közt majd csak akad valaki, ki az öreg úrnak szemébe meg meri mondani, hogy itt volna már az ideje annak, hogy mundérját jubórral béleltesse meg.

Szótári Pál barátom érdekesebb élettörténet töredékei.

Szótári barátom azon különös egyének közé tartozott, kiknek természeti elevegenségök és heves képzelődésök sok furcsaságoknak lettek szülői, melyeket életrelvőségükért vétek volna a feledékenységnek átengedni, — s hogy ez ne történjék, és a kedélyeket még egyszerűbbá hozza, — főképp pedig, hogy a szórakozó s bőbeszédű emberek az ő kalandjain némiképp okuljanak; a nyilvánosságnak átadok élete töredékeiből némely adatokat azon előleges megjegyzéssel, hogy én elhunyt jó barátomat nem rágalmazni, hanem dicsérni akarom, jól tudván ezen általános szabályt: hogy *a holtakról vagy jót, vagy semmit.*

Szótári barátom már gyermekkorában jó előrelátással bírt, mi megtetszik csak abból is, hogy mikor az édes atyja félfont gyertyáért a boltba küldötte, visszajövet jó csuszkára talált, s a mint egy párszor a jégen végig csúszott, súlyegyent veszve, a gyertyával együtt

a hóba vágódott, de azért nem jött zavarba, hanem sielve hazament, és az elhavasodott gyertyákat egy rövid hasábfá végére akasztván, betette a meleg kemenczébe, hogy megsikkadjanak.

Iskolás korában, mikor a templomba ment iskolatársaival, Szótári rendszeren a pulpitus mellé furta magát, — szerette reformatus szokás szerint az ének számjait kirakni és a gyülekezetnek az ének első sorát kikiáltani. — Egyszer a tanító, ki egyszersmind énekvezér is volt, a templomba menetellel megkésétt, s hamarabb voltáért az éneklendő zsolnárt így adta tudtára a számrakó Szótárinak: „Az én lelkem hatvankettő!” (Az-az, hogy a LXII-dik Zsoltár számjait rakja ki, és az ének-

kezdő sorait kiáltsa ki, mely így kezdődik: Az én lelkem szép csendesen nyugszik csak az Ur Istenben). A fiú is elkésettnek vélte a parancsot, hevenyébe így kiáltotta ki ő is az éneket: Az én lelkem hatvankettő!

Atyja diáknak szánta a fogékony elméjű, és igen bőbeszédű gyerkőcöt, — s gyakran mondogatta, hogy ebből híres diák lesz, mert a poharat mindig fenéig kiissza. Lett is aztán belőle hatalmas student, különösen a latint igen szabadon fordította. Egyszer poétakorunkban Horác ódait fordítottuk, s azon kitétel „atque benignius deprome quadrimum sabina, o Taliache merum diota“ ő réá nehezedett, s gondolkozott, mit tegyen vele? Szomszédja azonban könnyítet a dolgon és sugása után Szótári barátom így fordította magyarra az izzasztó kitételt: *jobb ha felveszed azt a kancsót, és teletöltöd ezt a talpas poharat* Miért is jókedélyű tanárja kántornak szánta, azon ismeretes latin szójárásnál fogva: Cantores amant liquores. (Kántorok nem fuladnak a vízbe.)

Később a sors hajója addig hordozá Szótári barátomat, hogy épen egy dunamelléki népes községben állapodott meg, mint leányiskolatanító, azzal a különös szerencsével, hogy mind papja, mind a fiúk tanítója igen vigkedélyű emberek voltak.

Szeretett barátom katuskálkodni, hogy az asszonyokat bosszanthassa. Egyszer egy komájához ment, hogy meghívja a közelebbi vásárra fuvarosnak, de otthon nem találta, csak maga a komaasszony varrogatott a szobában. — Ez rövid beszélgetés után a zöld kancsóval a pinczébe sietett, mi alatt Sz. barátom észrevette, hogy az ágyon egy kotlós-tyúk alá való jó rakás tojás van elkészítve. Hamarjában Sz. barátom elgondolta, hogy a komaasszony babonáját elrontja azáltal, hogy ha a tojásokból elvesz, tehát a komaasszony azt hiszi, hogy tojásai meg vannak rontva, s nem meri majd a tyúk alá rakni: ezért vagy hármat a rokja hátulsó zsebébe eresztett. — A komaasszony csakhamar elősietett a kancsóval, poharat mos, és Sz. barátomat nagy szíveséggel kínálgatja a hegyléből, azután kéri, hogy üljön le, ne vigye el az álmukat; de Sz. barátom mentegette magát, hogy nem maradhat, mert hazasiét, a jó markos asszony

pedig nem hagyott fel kérésével, hanem komáját két karjánál fogva az asztal melletti padra szépen lecsücsül-

tette, s a tojások a zsebében szépen összeroppantak! — A roppanás elárult minden csaláságot; a komaasszony igen örült, hogy a katuska ember ily természetes uton bűnhődött.

Egyszer meg akarta mutatni, hogy milyen kemény tésztát tud gyúrni, s csakugyan nője ellenzésére is be-

lékezett a téstagyurásba, hanem a pap, történetesen hozzám, valamire akarván fölkerülni, ezt ő jókor észrevette s kezét azon téstáson a nadrág zsebébe rejtette, s így kellett neki egy kínos félórát ki állani nője nagy derűtségére.

Csizmadia élez.

Sokszor hallottam kedves atyámtól a ki d—i, nem pedig p—i diák volt mint én, hogy az ő idejében szokás volt a tanulóknál, miszerint fogadtak 3-an vagy négyen egy gazdasszonyt, s az bizonyos mennyiségű pénzért főzött a számokra, négyen voltak tehát, az én apám is, egy csizmadiánál, s ki volt kötve, hogy mind-egyik diákra három levesmerő kanállal kell jutni levesnek, történt pedig, hogy a leves nem futván ki úgy mint kellett volna három kanállal, egyik diákpajtása az én jó apámnak ezt mondá az ételhordó csizmadiainasnak :

— Te, mondd meg a gazdasszonyodnak, hogy több levest küldjön mert nem jut minden emberre három kanállal.

S estve, a mint az inas szokás szerint felviszi vacsorájokat, kérdik tőle, hogy megmondta-e? mire az inas azt felelte: „igenis megmondtam,“ — „és mit mondtak rá?“ — „a meisterné asszonyom nem szólt semmit, hanem a meister uram azt mondta, hogy majd *sámfára* üti a fazekat.“

A ló mint adó-pénz.

Tenkely Jánost a bíró adóért nagyon szorította s fenyegette, hogyha fizetni nem akar, lovát foglalja le.

Elbűsulásában János gazda nem várta azt : hogy a bíró házához menjen, hanem lovát maga vitte el a bíróhoz :
— No hát bíró uram — szolt szomorúan, — én magam hoztam el a lovamat; tessék abból azt a négy forintot, mivel az adóba tartozom, kiszámítani.

Micsoda nyelven kell a hangot belefújni?

Az e—i járásbírósnak — kiosztván az egyforma táblákat, numerusokat, itczét-vékát, — az jutott eszébe : hogy ezt az egyformasági működést tovább is lehet terjesztetni. Egyik zenészetet kedvelő tagjának azon előterjesztésére, hogy mégis nagy rendetlenség az, hogy a községi éjeli örök, minden községben különböző instrumenteken és valami csodálatos, s a civilizált országban ismeretlen hangon kürtölnek, elvégeztetett; hogy a községekben egyforma sipok osztassanak ki.

A sipok elkészülvén, a községi bírák berendeltettek; minden község, mint szokás és nagyon természetes fizetés mellett megkapta a maga sipját.

A l—i bíró, amint a kezébe adott sipon végig nézett, nagyot sóhajtván kéré a főbíró :
— Ugyan tessék megtanítani bennünket, miként lehet bánni ezzel a csodálatos szerszámmal, micsoda nyelven kell abba a hangot belefújni; ha magunktól rajta eligazodni nem tudunk, nem szükség-e hozzá idegen országi baktert is fogadni?

Ragadozó madarak.

Tanító. Görcsös Pista, említs némely ragadozó madarakat.

Tanítvány. A ragadozó madarak közt legnagyobb, legerősebb a sas, körme közt elbir egy libát, bárányt, még egy ökröt is.

Tant. No ez utóbbit tőlem nem hallottad, hát kitől tudod azt?

— Tanv. Apám uram mondta; hogy a mult ősszel egyik ökrét az a sas vitte el, a mit a kisbíró házunkhoz hozott.

Czím szemle.

Gergely kocsis, és Peti, mikor már a maguk soráról és lovaik erkölcséről magukat kibeszélték; az uraságot hozták szóba, többi közt kérdi Gergely :

— Peti te; beállottatok-e már ti nagyságos úrnak?

— Még eddig nem — válaszolt ez — de nagyon közel járunk hozzá.

— Mitől gyanítod?

— Csak abból : hogy az ifju úr már tuladott két magunknevelése csikón, helyettök két hitvány gebét vett kapzai zsidótól; pénzünk hamarabb fogy mint azelőtt, ezért a gyapjut nyírás előtt adjuk el; azután meg maholnap asszonyt hozunk a házhoz.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Kérdi a borvizes székely ember a papjától :
 — Ugyan nagy ember lehetett az a Széchenyi; akár hány várost bejártam, mindenütt azt temették nagy pompával.
 — Épen mivel minden városban eltemették, azért halhatatlan ő!
 Ezt felelé rá a pap.

— — *Fénylő csillag* volt Széchenyi a magyar égén; ki onnan korán aláhullt!

— Nem kell félni uram; — mond rá a székely; — azt tartja a mondás; ha éjjél után hull a csillag, közel a virradat.

— X. X. városában egyenlítették a főtér t s a végett a törvényszéki épület mellől is egy darab földet levágtak:

Látja ezt két gyergyói székely, s mond az egyik.
 — Nee komé — nee : *ássák* már *ki* a Beczirket.
 — Dehogy — sóhajt a másik; — csak a tövét *ássák* meg, hogy *jobb gyümölcsöt teremjen*.

— Termetes uriember szabatos magyar nadrágot erőszakolván először kényelmes testére, így kiált föl :
 — Oh, bárcsak ezt a német találta volna föl elébb, hogy most ő viselné.

— Kemény nemes magyarnak jegyzőkönyvet irt németül a hivatalnok, és mondja, hogy írja alá.
 — Semmiként nem irom, mert abban egy nagyon csúf szó fordul elő, melynek rosz jelentésűnek kell lenni.

Ujra átolvassa a hivatalnok, és midőn ezen szót emliti „*Wurde*“ így szól emez :

— Az a csúf szó *la*, — melyet ő soha alá nem ír, mivel bizonyosan valami förtelmezt teszen.

— Erdélyben egy országos vásár alkalmával megfog egy erélyes nemes ember ötöt a legravaszabbúl rászédő tolvajok közül. — S midőn a vásárbíróság elé erőszakolja nagynehezen; kéri a főnököt, hogy vétesse őrizet alá; mert ezek ilyen amolyan rosz emberek; de ez könnyeden veszi kérését, és hosszadalmasan pipára töltve kérdi a vádlót :

— Hojd hinak?
 — Engem N. N. Péternek.
 Hát hováj való?
 Ekkor az béketürését vesztvén, kitört és felel :

— Én ide Erdélybe, de hát az úr hová való? mondja meg!

— Felmegy a nyiri ember a debreczeni kollegiumba, mutogatják neki a muzeumban levő sok mindenféle ritkaságot, egyszer a többek között egy darab kővé vált fát:

Fejet csóvál a gazda :
 — Valjon mit véthetett ez az úr Isten ellen, hogy így járt?

— (*Hogy nevezi a székely a beamtereket?*) Holmi pörös ügyében a bírósághoz ballagott a székely atyafi, utközben találkozik egyik régi komájával; ez kérdezi a többi közt : mi járásbeli, hová megy?

— Én biz édes komám, mönyök ezökhöz a *Was-sag-ter urakhoz* valami pörös dologban — felelt a kérdezett.

— (*Tagosítási kérdés a székelyföldön.*) Tudni kell, hogy a székelység — kevés kivétellel — nem nagy barátja a commaszszatióknak. Nem is csoda, úgy jóllakott az már az ujitásokkal, hogy még az olyantól is borzad, a mi tán javára válnék.

Közelebbről, többek előtt beszélgetés közben szóba jöven a commaszszatió, bizonyos jelen volt civilizátor nem győzé eléggé magasztalni annak népboldogító áldásait, melyeket az különösen *Csehországban*, gazdagság, s ezzel kapcsolatban jóllét és kényelem tekintetében az országra áraszt.

— Hát aztán miért jöttek ide az urak, ha ott olyan jó volt? — kérdező a furfangos B.

Rendelet.

A fámetszések miniszterei, *Markó Ferencz* és *Malomszéki urakhoz*. — Hivatalból.

Több rendbeli panaszok érkezvén hozzánk a felől, hogy önök egy idő óta az általuk verfassolt képeken személyválogatás nélkül mindenkinek *enormiter nagy orrokat* szoktak attribuíni, nehogy az augs. allgem. Zeit. ebből azt következtesse felőlünk, hogy itt a nagy orrok konvenzióban osztogattatnak, ezennel rendeljük e következőket :

1) Magyar embernek ezentúl nagy órrt csupán speciális megrendelés mellett, és különben épen nem szabad rajzolni.

2) Viseljék a nagy órrt mások.

3) A vékony lábszárakra is tekintettel kell lenni individualis nézetek szerint, mert a magyar a maga részéről jó lábón áll.

Mely határozatunkat illő figyelembevételre ajánljuk.

Az Üstökös szerkesztősége.

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.

— De bizony csak nem az volt Boscónak az utolsó kunstukkja, hanem az : hogy *saját magát* is átchangirozta Galibádyhoz. Olyan ez, mint a kártyafigura : akár merre fordítják, mindig fejjel áll fölfelé. (Miért nem lehet az olaszoknak az elfogott Schmid tábornokot bosszút állni a tavalyi perugiai dolgokért?) Azért, mert *nem asszony*. (Mit csinál már most Galibády, ha másutt semmi dolga?) Most meg már az ujságírókkal van baja, a **Nord**-nak akar neki menni. (Mért hitta haza Napoleon a követét Turinból?) Mért szí némely *lember chloroformot*, a míg a fogát kihúzzák?

Az angoloknak háborújuk van Ausztráliában az olajszinű vadakkal. Mint mulatságos adatot említik az angol lapok, hogy az indus kaczika fogadást tett a fő főbálynak, Katabunak, hogy ha őt győzelemre segíti, édes anyja madártollból készült köpenyegét ajándékozza neki. No már ehhez hasonló furcsát csakugyan keresve kellene keresni a civilizált világ krónikáiban.

(Hát Lamm Móricz úr mit csinál?) Ne bántsd most; a *chémiával* foglalkozik; hadseregeit *concentrálja*; azonban bármiképp *amalgamálja* őket, nem akarnak *condensálódni!* a mit ő egyfelül *sublimálgat*, azt Galibády menten *praecipitálja*, Cialdini *destillálja*; Cavour *dephlogisztizálja*; Napoleon *neutralizálja*. Így aztán nem csoda, ha az ember nem tud *spiritust* csinálni.

Megint nagyon hirdetik már karácsonyi ajándék-képen a *gummifelcipőket*, azt szeretném csak tudni, hogy a *sarkantyús csizmára* hogy húzza fel őket az ember?

Egyébiránt ne gondold ám, hogy Galibádyknak már most aztán nincsen semmi dolga. Elég baj az neki, hogy a nápolyi hadsereget úgy *szétverte*, hogy most, mikor magának volna rá szüksége, alig bírja *összeszedni*.

Azt mondja Galibády, hogy „*minden út Rómába vezet.*“

(Hát Napoleon mit mond erre?) Azt mondja, hogy „*lassan a testtel!*“ azt nem bánom, ha bejöttök Szent Péter patrimoniumába, de csak szépen az országoton járjatok, a szőlőt le ne zabáljátok — éretlenül; a cukor-répaföldeket respektáljátok; Rómába be ne jöjjetek; a városon kívül akár mit csinálhattok; az én katonáimat salutáljátok; s ha mégis be kívánnátok ide is jönni, csak azt mondjátok meg, hogy merre jöttök? hogy én más-felé kereshesselek benneteket, s a melyik kapun be akartok jönni, azt nyitva felejthessem.

Bizonyos lapban azt a képtelen távirati hírt olvastam; hogy nálunk a söradó helyett ezentul a *szalad- adót* szándékoznak behozni. — Dehogy „*szalad*“ az adó, dehogy *szalad!* . . .

A lapok nagy csatát csinálnak abból, hogy Debreczen város tanácsa most is németül levelez még; annyit az én eszemmel is be lehet látni, hogy az a póstás malicziája, semmi más.

Bizonyára Róma sorsa most már csak egy *golyón* áll (Goyon).

Hanem csodálatos, hogy milyen hamar megadják magukat ezek a Lamm Móricz *bajorjai*; többek között egy *gróf Zichy* is. Ha az ember nem tudná, hogy *bajor*, azt hinné, hogy — valami más.

Egy politikai lapcollegánk *classicus* fordítási hibákat prezentál a távirati sürgönyeiben. Persze azokat a legelső *szedő* fordítja, a kit éjszaka, mikor a sürgöny érkezik, a nyomdában találunk. Így legközelebb a „*Sitzungen des verstärkten Reichsrathes*“ így ütött ki nála : „*a megkeményített birodalmi tanács ülései.* — Persze „*Stärke*“ = „*keményítő.*“

Gróf Salm az államtanácsban bizonyos urakat, „*Bezirks-Basáknak*“ titulál; ezt sem hallottuk még.

— *Reményit* már meg *csizmadia* mesternek választották meg Losonczon. Furcsa az, hogy az olaszok, „*reményi*“ is mindig egy „*csizma*“ körül forgolódtak!

Szerkesztői sub rosa.

— Elfogadtatik Buchwald Tóbiás. Úszögös kalászkok K, J. Miskolczon. Megkaptuk azt, de a képek még nem készek hozzá. Aranynak N.-Körös. Arra az „*izére*“ számolhatsz.

Melléklet. Új előfizetés a „**Bolond Miska**“ satirikus képes lapra.

15. (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)